

Svetišče

VASJA FERRARI

Srcu tvoje duše,
ki ga s svojo nemočjo teptaš ...

*(To srce je tudi srce moje duše,
je srce duše narave, duše stvarstva,
je srce otroka, ki si bil ...)*

VSEBINA

PREDGOVOR **7**

1. DEL - *Ob kamnitem vodnjaku* **11**

2. DEL - *Zlatolaso dekle* **31**

3. DEL - *Pot na vzhod* **53**

4. DEL - *Sid Rahar* **71**

5. DEL - *Rokopis* **95**

6. DEL - *Zmaga teme* **123**

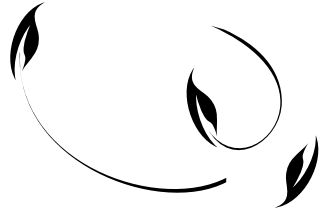
7. DEL - *Lana* **143**

8. DEL - *Elias* **175**

9. DEL - *Eli* **195**

10. DEL - *Vnovič v Sid Raharju* **213**

EPILOG **225**

PREDGOVOR

Človek je božansko bitje.

Kakor vsa ostala bitja, ki so zrasla pod milim toplim soncem, v božjem stvarstvu. Vendar se zaradi boleasnih nagnjenj ta božanskost v človeku izkrivlja.

Vzrok lahko poiščemo v dobi, ki vlada določenemu času. Se pravi v zvezdah oziroma planetih, ki usmerjajo skrivnostni tok časa in vodijo človeštvo in človeka po poti, ki jo hoče-noče mora prehoditi.

Vendar bi to morda pomenilo prelaganje odgovornosti, kajti resnični vzrok moramo vendarle poiskati bliže, pri samem sebi in svojem odnosu do sebe in sveta, ki nas obdaja. Zakaj prav z odnosom, ki ga gojimo do sebe in sveta, z gibi, z akcijo in reakcijo, z besedami, s čustvi, mislimi in dejanji, dopolnjujemo, postavljamo kamenčke v mozaik stvarstva, ki se nenehno gradi, nenehno dopolnjuje, spreminja, izžareva večni zdaj ...

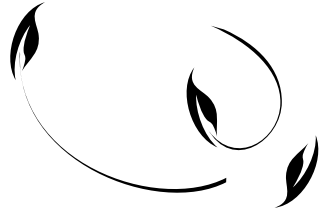
Kot božansko bitje človek s svojim delovanjem kaže pot tistim, ki živijo v nevednosti in so z nezdravim ravnanjem zašli, zabredli globoko v močvirje obsedenosti in nepotešenih strasti.

Temna senca se je široko razprostrela nadnje, da ne vidijo več pristinosti. Pretkano jim krade opoj, zastruplja razum, jemlje razsodnost, požira žarke toplega sonca, ki grejejo ljubo srce.

Misleč, da jih varuje pred zunanjimi udarci, dodatno utrjujejo njeno moč. Utrjujejo lastno ječo, kjer se trdneje ohranjajo v suženjstvu, kar jim vse bolj preprečuje, da bi se dvignili, stopili iz močvirja, kamor so zašli ...

Vem. Ni se lahko osvoboditi učvrščenih kalupov. Se soočiti z lastnim strahom. Vendar kljub temu, drzni si iti svojo pot. Saj, kaj lahko sploh zgubiš?

Drzni si stopiti iz ječe, se osvoboditi vseh predsodkov, tabujev, odvečnega balasta, številnih strahov, da temna senca zgubi moč nad teboj, da sproščeno v tebi zaduha prava bit, da se zopet vzpostavi božanski stik, ki ti podari najljubši dar, to, po čemer dejansko vse življenje hrepeniš: da znova začutiš v vsej svoji majhnosti in veličini čarobno življenje ...

1. DEL

- Ob kamnitem vodnjaku -

1

Ko se je sonce prebudilo in pokukalo nad lepo zeleno pokrajino, koder je rasla cvetoča jablana, ki je svoje veje stegovala nad – že od nekdanj tam stoječ – kamnit vodnjak, se je prebudil tudi mali Leo. Še preden je dodobra odprl oči, je kot vsako jutro tudi tokrat stekel k vodnjaku, da se naužije lesketa svetlečih se sončnih žarkov, ki so v njem čarobno poplesovali in izrisovali živo svetlečo se sliko. Užival je v predstavi, ki jo je sonce v vodnjaku mojstrsko slikalo s svojim svetlečim peresom.

Nekega jutra, ko Leo še ni dopolnil štirih let, je v vasico stopil tujec nenavadnega videza. Oviti je bil v oblačila, ki so že zdavnaj zapustila modni trend. Najbolj je spominjal na kakšnega popotnika, morda romarja, ki brez prestanka, z neko nujo potovanja ali pa ker mu srce ne da miru, roma iz kraja v kraj. Po dolgi poti, ki je bila za njim, se ga je dodobra polotila utrujenost. Da jo pomiri, je odložil težko malho in se zleknil k vodnjaku.

Leo je kot vsako jutro, ko se je sonce izrisalo na nebu, tudi tokrat stekel k vodnjaku. Tam je zagledal napol ležečega tujca in od presenečenja obstal.

»Ne boj se, nič žalega ti ne bom storil,« je dejal tujec, ko je zagledal malega svetlolasega fantiča, ki je od sunkovitega presenečenja ob pogledu nanj nenadoma ostrmel. Leo je začudeno zijal v mršavega izmučenega popotnika. Zaradi nepričakovanega srečanja, ki ga je nenadno presenetilo, ni mogel odpreti ust.

»Tu sem se samo za kratek hip ustavil. Kmalu pojdem dalje. Samo spočil bi se rad,« je rekel tujec, ko je videl osuplega fantiča, ki je nemo zijal vanj.

»A si tukajle doma?« je popotnik z mehkim glasom na-

daljeval svoj monolog s fantičem, da bi se ta navsezadnje le omehčal.

In glej ga vraga, ni minilo dolgo, ko je osuplost minila. Povrnil se je žar v očeh, ki je Lea zaradi nenadne, nepričakovane situacije za trenutek zapustil. Povrnila se je tudi sproščenost, pa življenjska radost, ki je krasila dečka.

»A si utrujen?« je Leo radovedno vprašal tujca, ko se mu je jezik razvozlal.

»Da, dolga pot je za mano,« je tujec utrujeno odvrnil, vesel, da se je fantič naposled sprostil. »Lepo je tukaj. Lepa pokrajina. Lep vodnjak.« S pogledom je zajel pokrajino in ošinil fantiča, ki je medtem že stopil k vodnjaku, da si napase oči v njem. Opazil je topel žar v otrokovih očeh, ki je bogatil to malo bitje.

»Res je lepo,« je zleknjen na vodnjak vnovič vzdihujoče dejal in se prepuščal pogledom na okoliške griče. »Dolga pot je za mano. Dolga pot brez počitka.«

»A ne boš ostal tukaj?« ga je naposled presenetil Leo.

Tujec se je za trenutek zamislil. Nato se je predramil iz napol sna. »Ne, ne bom ostal. Naprej moram.«

»Kam boš pa šel?«

»Ne vem, kam me bo pot ponesla. A mislim, da se še ne bo kmalu ustavila.«

Ko se je val najhujše utrujenosti polegel in je draž, kaj vendar dečka navdušuje v vodnjaku, v njem narasla, je tudi sam pogledal vanj.

Zaznal je mavrično migetanje sončnih žarkov, ki je kmalu ujelo vso njegovo pozornost, in že se je prepustil utripanju in preskakovanju svetlobe. Predstava ga je pritegnila in kmalu je na utrujenost, ki še ni ugasnila, docela pozabil. Lagodno se je prepuščal sproščujočemu občutku. Pred očmi so se mu pričele izrisovati številne podobe. Bile so podobe znancev, na katere je zaradi nenehno rojevajočih se izkušenj dolgega potovanja in zaradi stika, ki ga je že pred več leti z njimi

zgubil, ko se je podal na neznano pot, pozabil. Prebujali so se daljni spomini.

Ni bil prepričan, ali je to spodbudila utrujenost, ki se je nabrala po dolgi poti, ali je sam vodnjak imel takšno moč nad njim. A pustil je, da so se podobe rojevale in izginevale. Te so, kot da bi mu nekaj prišepetavale, kot da bi mu vsaka s seboj prinesla neko sporočilo, rojevale v njem pozabljene občutke.

Opit z občutki, ki so se prebujali iz globokega sna, je naposled pogledal dečka, ki je poln radosti poleg njega občudoval lesket, ki ni bil zgolj lesket, marveč prava paša za oči, čarobna igra sončnih žarkov, ki so tam v kamnitem vodnjaku plesali svoj čaroben ples.

»Čarobna igra žarkov,« je rekel. Deček je veselo strmел v vodnjak. Ni mu odgovoril.

»Vodnjak me je napolnil. Ali večkrat prideš sem, k vodnjaku?«

Deček mu je zadovoljno prikimal.

»Res je poseben. Človeka prime, da bi se kar usidral in ostal tukaj za zmeraj. A žal me pot kliče dalje. Kmalu bom moral naprej. Tu je res lepo. Lepo mi je tu s teboj.«

»Boš še kdaj prišel?« ga je vprašal deček.

»Ne vem.«

»Rad bi te še kdaj videl,« je rekel Leo. »Rad bi, da bi še kdaj skupaj gledala v vodnjak.«

Nenavadni tujec mu je kmalu prirasel k srcu. Tujca so vzradostile dečkove besede, vesel je bil, da ga je ta mali fantič vzljubil. Na svoji dolgi prehojeni poti ni pomnil, kdaj se je nazadnje tako zbližal s kakšnim otrokom. Kakor da bi zvezde priredile srečanje ob kamnitem vodnjaku sredi čudovitih gričevnatih zelenic.

Po dolgem času je srečal človeka, pa čeprav še ne štiri leta starega, ki ga je bogatilo veselje do življenja. Radost je sijala v dečkovih očeh.

Morda se bom pa res kdaj vrnil, je pomislil. Ali pa se bosta najini poti, ne vem kje in ne vem kdaj, ponovno srečali? Saj to je prava redkost, srečati človeka, ki te takole vzradosti in čigar dar je več vreden kot marsikatero plačilo.

»Ostani še naprej tak, ti mali veseljak,« je šepnil, a ni kazalo, da bi fantič ujel njegove besede. Ni se zdrznil, še kar se je predajal čarobni predstavi in vesel je bil, da je bil ta tujec ob njem. Vesel je bil, kajti čutil je, da ima ob sebi prijatelja.

Dan za dnem je sam zahajal k vodnjaku. Večino časa je bil prepuščen sam sebi. Zdaj pa se je iz nikoder pojavil tale mršavi popotnik in skupaj sta se prepuščala čarobni igri, ki jo je sonce igralo v vodnjaku. Skupaj bi lahko odigrala še veliko iger. A pero, ki piše njuno zgodbo, je zgodbo prepletalo drugače.

Mršavi popotnik je nato potegnil nekaj iz malhe.

»To je zate.«

Deček je vzel darilo in si ga presenečeno ogledoval.

»To je lotosov cvet. Zjutraj s prvimi sončnimi žarki se odpre. Zvečer, ko pa sončni žarki usahnejo, se ponovno zapre. V krajih, od koder prihajam, med drugim predstavlja čistost. Je tudi simbol duhovnega razcveta. Zdaj tega ne razumeš, nekoč pa morda boš.«

Sonce se je na nebu vzpelo nekoliko više. Tujec je odgnal utrujenost in ni mu preostalo drugega, kot da nadaljuje svojo pot. Oprtal si je malho, se še zadnjič razgledal čez zeleno gričevnato pokrajino, po kateri je vijugala pot. Ponovno se je v mislih sprehodil po njej, preletel zadnje, še sveže pripetljaje potovanja. Nato mu je pogled obstal na svetlolasem fantiču, mu znova od srca zaželel, a zdaj glasneje: »Ostani, kakršen si!« in po kratki pavzi, ki jo je poslavljanje razvleklo, še pristavil: »Morda se pa le še kdaj srečava!?!« Nato pa kot ptice selivke, ki spomladi priletijo in jeseni odletijo, le da sta v tem primeru bili pomlad in jesen skrčeni na nekaj ur, se

je ponovno podal na pot, ki se je vila dalje proti zahodu in kmalu izginil za prvimi ovinki.

Leo je še nekaj časa potem, ko je mršavi popotnik izginil, gledal za njim, če se bo slučajno njegov obraz znova naslikal. Žalost mu je rahlo napolnila srce, saj ne bo videl več človeka, ki ga je presenetljivo hitro vzljubil.

Gledal je darilo, v kamen izklesan lokvanj, ki mu ga je podaril popotnik. *To je lotosov cvet*, so izzvenele popotnikove besede, ko je opazoval cvet.

Rad bi, da bi ostal, so odmevale dečkove besede, ki so se dotaknile nenavadnega popotnika, ko je zagrizeno stopal v svojo prihodnost, z enim samim ciljem: »Svoboda.«